

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Đakovo, Trg dr. F. Tuđmana 2

Posl. br. P-58/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, sudac Željko Samardžić, u pravnoj tužitelja Gorana Ivića, OIB: 54851712141, Đakovo, Slavka Tomerlina 27, zastupan po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, zastupan po punomoćniku Zlatku Knezoviću, odvjetniku iz OD Knezović & Partneri j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate., nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 28. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o   j e

- I.   Utvrđuje se da je nišetna odredba:
- iz čl.5.st.2. Ugovor o kreditu br. 762-53018650, sklopljenog dana 29.01.2010. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedanzarepedesetposto) iznosa kredita.“

- II.   Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. da tužitelju Goranu Iviću u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 825,21 EUR (osamstodvadesetpet eura i dvadesetjedan cent) zajedno sa zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 26. 2. 2010 godine do 31. 07. 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili

granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok se zahtjev tužitelja u preostalom dijelu odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. da tužitelju Goranu Iviću, na ime parničnih troškova isplati iznos od 784,73 EUR (sedamstoosamdesetčetiri eura i sedamdesettri centa) zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja ove presude 16. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika 19. veljače 2026. podnio tužbu u kojoj je naveo da je s tuženikom sklopio ugovor o kreditu 2010. godine prema kojemu je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 57.000,00 EUR prema srednjem tečaju za EUR tuženika na dan korištenja kredita s rokom otplate od 30 godina. Navodi da je predmetnim ugovorom o kreditu u čl. 5. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu 1,50% jednokratno, unaprijed od ukupnog iznosa kredita, a koju naknadu je tuženik i naplatio prilikom isplate kredita u iznosu od 6.217,56 HRK, odnosno 825,21 EUR. Tužitelj navodi da se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, a tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se iste naplaćuju. Smatra da je navedena odredba prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je ista nepoštena, pa samim time i ništetna. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže sudu donijeti presudu kojom će navedenu ugovornu odredbu utvrditi ništetnom i naložiti tuženiku tužitelju isplatiti plaćeni iznos na ime ništetne ugovorne odredbe sa zateznim kamatama i naknaditi prouzročeni parnični trošak.

2. Tuženik je 30. ožujka 2026. podnio odgovor na tužbu u kojemu je naveo da je točno da su tužitelj i prednik tuženika sklopili ugovor o kreditu u koji je inkorporirana odredba kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, no tuženik navodi da ista nije ništetna. Oспорava osnovu tužbenog zahtjeva. Oспорava tužitelju status potrošača i smatra da ga tužitelj nije dokazao i ističe prigovor zastare. Smatra da se radi o zabrani manjeg značaja, da su predmetne ugovorne odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, te ističe da su tužitelj i tuženik o istima pojedinačno pregovarali. Navodi da je banka za naplatu iste naknade imala zakonsku osnovu. U odnosu na naknadu za obradu kredita, ističe da je isti naplaćen kroz efektivnu kamatnu stopu, te da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetnu ugovora i cijeni

ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Slijedom navedenog, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u spis i pročitao Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine br. 762-53018650/ od 29. siječnja 2010. (str. 5-10 spisa), dopis tuženika od 18. veljače 2026. (str. 11 spisa), dopis tužitelja od 18. veljače 2026. (str. 12 spisa), dokumentaciju tuženika dostavljenu uz odgovor na tužbu (str. 27-137 spisa), isplatni nalog (str. 314 spisa), te je saslušan tužitelj Goran Ivić. Sud je odbio dokazni prijedlog tuženika radi traženja očitovanja od Hrvatske narodne banke o značenju efektivne kamatne stope budući da je činjenično stanje u predmetnom postupku utvrđeno u dovoljnoj mjeri radi donošenja konačne odluke. Štoviše, i sam tužitelj je u svome iskazu naveo da mu nije poznato što bi to uopće značila efektivna kamatna stopa i navedenim dokaznim prijedlogom se ne bi utvrdila nikakva odlučna činjenica za predmetni postupak pa bi provođenje istog vodilo ka odugovlačenju i neekonomičnosti istoga. Također, sud nije provodio dokaz financijskim vještačenjem na okolnost visine tužbenog zahtjeva budući da je tužitelj na ročištu od 28. svibnja 2026. odustao od takvog dokaznog prijedloga budući da tuženik ne spori visinu tužbenog zahtjeva.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

5. Među parničnim strankama nije sporno da je tuženik pravni slijednik Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Nije sporno niti da su tužitelj i tuženik 29. siječnja 2010. godine sklopili ugovor o kreditu kojim je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 57.000,00 EUR na rok otplate od 30 godina. Također, nije sporno da je istim ugovorom ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1,50% od iznosa kredita. Nije sporno niti da je tužitelju kao korisniku kredita 26. veljače 2010. godine od strane tuženika naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 6.217,56 HRK i to 26. veljače 2010. (tuženik navodi u podnesku od 20. svibnja 2026., tužitelj potvrđuje na ročištu od 28. svibnja 2026.).

6. Među parničnim strankama je sporno je li tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklapao u svojstvu potrošača, je li utužena ugovorna odredba nepoštena koje nepoštenje bi vodilo ka ništetnosti iste, te je li potraživanje tužitelja u zastari.

7. Iz Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine br. 762-53018650/ od 29. siječnja 2010. (str. 5-10 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 29. siječnja 2010. godine između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, sa svrhom kupovine kuće i to u visini od 57.000,00 EUR na rok otplate od 30 godina. Također, utvrđeno je da je čl. 5. Ugovora ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1,50% jednokratno od iznosa kredita.

8. Iz podneska tuženika od 20. svibnja 2026. i isplatnog naloga (str. 314 spisa) proizlazi da tuženik ne spori da je tužitelju na ime predmetnog ugovora o kreditu naplaćena naknada za obradu istoga u iznosu od 6.217,56 HRK i to 26. veljače 2010.

9. Iz Odluke o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria bank d.d. priloženoj uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tuženik (tada još kao Hypo-Alpe-Adria bank d.d.) odlukom koja se primjenjuje od 1. veljače 2005. godine propisao visinu obveze

plaćanja naknada za usluge banke, od kojih za kreditne poslove u visini postotka od iznosa odobrenog kredita.

10. Ostalu materijalnu dokumentaciju sud nije posebno reproducirao budući da se ista ne odnosi na sporne i odlučne činjenice za predmetni postupak.

11. Tužitelj Goran Ivić saslušan je na ročištu od 28. svibnja 2026. na okolnost pregovaranja oko sporne ugovorne odredbe te je naveo da je predmetni ugovor o kreditu sklopio 2010. godine i to radi kupnje kuće za potrebe stanovanja u kojoj i dan danas žive njegova obitelj i on. Predmetnu nekretninu nije nikada davao u zakup ili najam, a također u predmetno vrijeme, pa ni sada, nema otvoren nikakav obrt, niti se ikada bavio nekom trgovačkom djelatnosti. Kada je s djelatnikom banke razgovarao oko sklapanja ugovora o kreditu, odnosno, nakon što im je predočio koji iznos je otprilike njemu potreban, on je ugovor o kreditu dobio na već gotovom pisanom obrascu od strane banke samo na potpis. Mora naglasiti kako mu prethodno djelatnik banke nije ništa pojašnjavao oko nekakve naknade za obradu kredita, odnosno nije mu pojašnjavao da bi banci mogao nastati ikakav trošak iz razloga što s njim sklapa ugovor. Također, nikada mu nije predstavljen konkretan iznos takve naknade, niti mu je objašnjeno zašto je takav trošak vezan u postotku od iznosa kredita. Njemu je bilo jasno da je dužan platiti troškove bilježnika i druge pristojbe, no nije mu jasno kakav je to trošak morao platiti banci, a ugovor je dobio samo na potpis po principu uzmi ili ostavi. Prije potpisivanja je ugovor pročitao i bio mu je jasan onoliko koliko je to mogao biti njemu kao laiku. Bilježnik mu nije ništa pojašnjavao oko predmetnog ugovora. Nije mu jasno što znači efektivna kamatna stopa.

12. Sud prihvaća pročitane materijalnu dokumentaciju kao istinitu, no stranke niti nisu osporavale činjenice navedene u istoj već se sporna pitanja u predmetnom postupku odnose na pravna pitanja (i činjenična u dijelu koji se odnosi na okolnost pregovaranja tužitelja i djelatnika banke oko sporne ugovorne odredbe) koja će sud obrazložiti u daljnjem tijeku ovog obrazloženja.

13. Sud prihvaća iskaz tužitelja Gorana Ivića kao istinit budući da isti iskaz djeluje životno, logično i uvjerljivo, te u bitnim dijelovima u skladu s materijalnom dokumentacijom koja prileži ovome spisu.

14. Iz ovako reproduciranih i ocijenjenih dokaza sud je nedvojbeno utvrdio da su tuženik i tužitelj sklopili predmetni ugovor o kreditu u svrhu kupnje kuće za osobne potrebe obitelji tužitelja, dakle, da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklapao u svojstvu potrošača, da je tuženik sastavio predmetni Ugovor o kreditu, da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužitelj dobio tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, kao i da tom prilikom nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva kredita budući da je ista bila propisana već donesenom odlukom tuženika. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe Ugovora, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa spornom odredbom o naknadi i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom obrade zahtjeva za kredit.

15. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, dalje ZZP) i odredbe Zakona o obveznim

odnosima (NN 35/05, 41/08, dalje ZOO) koji su bili na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, te Direktiva 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

16. U čl. 74. ZZP-a propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U čl. 96. st. 1. ZZP-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZP-a je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

17. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

18. Na tuženiku, kao trgovcu, je dakle bio teret dokazivanja da se o spornim odredbama pojedinačno pregovaralo, a on ovom postupku ničim nije dokazao da se o spornim odredbama Ugovora pojedinačno pregovaralo, pa tako nije niti predložio svoje djelatnike svjedoke koji bi eventualno potvrdili i obrazložili takve navode tuženika. Također, u odnosu na naknadu za obradu zahtjeva kredita, iz navedenih odredbi proizlazi da se korisnik kredita obvezuje pri isplati kredita platiti banci naknadu u visini 1,50 % od iznosa kredita, bez da je navedeno o kakvoj se naknadi radi, odnosno što se njome naknađuje. Tuženik ničim nije dokazao da je tužitelja prije i za vrijeme zaključenja ugovora, upoznao sa strukturom te naknade, koje se to bankarske usluge naknađuju, niti da mu je uopće objasnio značaj te odredbe.

19. Prema čl. 295. ZOO-a, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. S obzirom na navedeno, jasno je da se o općim uvjetima poslovanja na koje se tuženik tijekom postupka poziva, po prirodi stvari nije ni moglo pojedinačno pregovarati, jer ih je jednostrano unaprijed odredila jedna ugovorna strana. Također, odredbom čl. 296. st. 1. ZOO-a je propisano da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

20. Prema odredbi članka 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade za obradu zahtjeva kredita, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer mu nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer isti nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

21. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

22. S obzirom na sadržaj predmetne ugovorne odredbe, iako je ista jasna i lako uočljiva sud prihvaća tvrdnje tužitelja kako u Ugovoru nije jasno određeno o kakvim naknadama se radi, niti je davatelj kredita propisao i tužitelju objasnio strukturu tih naknada i zašto bi njihov iznos bio u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Ovaj sud smatra da je takva odredba doista neodređena jer u istoj nije navedeno po kojem tečaju se naknada ima obračunati, obzirom nije precizirano da li se naknada naplaćuje na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Proturječno je opravdanje tuženika da se radi o zakonski utemeljenim uobičajenim kreditnim troškovima, u situaciji kad istovremeno u Ugovoru postoji i odredba čl. 5. t. 3. kojom se korisnik kredita pored predmetne naknade, obvezuje platiti i sve troškove u svezi javnobilježničkih i drugih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove, pa se postavlja pitanja o kakvim se onda troškovima radi unutar naknade iz čl. 5. t. 2. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod posl. br. Rev-673/2023.

23. Osim što dakle nije jasno određena u Ugovoru i Općim uvjetima, spornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva kredita tuženik nije opravdao ni tijekom ovog postupka, u smislu da bi specificirao za što je ista konkretno naplaćena tužitelju. Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade koja se potpuno proizvoljno, nedovoljno jasno i bez ikakvog opravdanja veže uz iznos kredita. Troškovi kredita se naime mogu tek pretpostaviti kroz potrošnju

uredskog materijala, uporabe informatičke opreme, javnobilježnički trošak i sl., ali koji ulaze u redovne troškove poslovanja banke kao novčarske institucije, i nikako ne mogu korespondirati s iznosom sporne naknade u zavisnosti s visinom kredita. Proizlazi dakle, da je ovom ugovornom odredbom tužitelju nepošteno nametnuta obveza plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji ni ne odgovara eventualno stvarnim troškovima, a osim toga tužitelja se drugom odredbom ugovora (čl. 5. t. 3.) obvezalo da snaša kako javnobilježničke troškove, tako i druge nastale troškove, pa proizlazi kako sporna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, radi čega je ista ništetna i odlučeno je kao u toč. I. izreke.

24. U odnosu na prigovor tuženika da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe riječ o zabrani manjeg značaja, valja naglasiti da spornom odredbom nije povrijeđen samo interes tužitelja kao individue, već je istom povrijeđen javni interes uzimajući u obzir općepoznatu činjenicu da je velik broj stambenih potrošačkih kredita koje korisnici kredita sklapaju s bankama kao kreditorima pa se tako ne radi o zabrani manjeg značaja u smislu ZOO-a.

25. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuju odredbe o vraćanja stečenog bez osnove, te opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 225. ZOO-a, s time da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi sukladno čl. 328. ZOO-a. S obzirom na to da je utvrđeno da je utužena ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

26. Slijedom svega navedenog, tuženiku je naloženo isplatiti tužitelju iznos naplaćene naknade u zatraženom iznosu od 6.217,56 HRK, što primjenom fiksnog tečaja konverzije 7,53450 sada iznosi 825,21 EUR, i to sa zateznim kamatama tekućim od dana kada je tužitelju ista nepošteno naplaćena (datum nesporan), iako je tužitelj u tužbi na navedeni iznos zatražio zatezne kamate od 6. veljače 2010. do isplate, pa je odlučeno kao u t. II. izreke.

27. U odnosu na tuženikov prigovor zastare, iako je od dana plaćanja predmetne naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od 5 godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020., zastarijevanje isplate počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja još nije počelo teći, nego će početi teći tek od pravomoćnosti ove odluke.

28. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje ZPP), budući

da tužitelj u predmetnom postupku nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svojeg zahtjeva u odnosu na zatezne kamate na dosuđeni iznos.

29. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 784,73 EUR. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje OT) i to trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 1. travnja 2026. godine kojim se očitovao na tuženikov odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 8/1), trošak pristupa ročištu od 13. svibnja 2026. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9/1), ročištu od 28. svibnja 2026. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9/1), trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 75,00 EUR (Tbr. 9/3), te trošak sastava zahtjeva za dostavu dokumentacije od 18. veljače 2026. koju je tužitelj prije podnošenja ove tužbe bio primoran ishoditi od tuženika radi postavljanja tužbenog zahtjeva (priložen uz tužbu) i to u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 36/3). Tužitelju je dosuđen i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 EUR, te trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 39,82 EUR. Dakle, sve navedeno ukupno iznosi 784,73 EUR, a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude, pa je o troškovima odlučeno kao u t. III. izreke.

U Đakovu 16. lipnja 2026.

Sudac
Željko Samardžić

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi putem ovog suda, nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DNA

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-74c9a**

Kontrolni broj: **0ee59-bc87b-5befa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.